

Tussen Pot & Pint

"Ik kwam zo graag naar Leignon omdat daar geen competitieve, maar wel een totaalsfeer heerst!"

Toen ik voor het eerst telefonisch contact had met de gesprekspartner voor deze 'Tussen Pot & Pint' en de uitleg deed over hoe het interview in zijn werk zou gaan, kreeg ik op de obligate vraag of hij bereid was hieraan mee te werken onmiddellijk het antwoord: "Natuurlijk! Voor iemand met zo een naam wil ik dat zeker doen!" Ook als we elkaar ontmoetten, klonk het als "Ik ben zo jaloers op jouw naam!" Tja, ondertussen draag ik al drie decennia de naam 'De Ruyter', maar tot op heden stond ik er nooit echt bij stil dat een paardenliefhebber hier wel eens zeer jaloers over zou kunnen zijn. Een paardenliefhebber is natuurlijk het minste wat je kan zeggen over Michel Van Gerwen. Michel begeleidde gedurende ruim drie decennia als coördinator de rijlessen en de verzorging van de paarden tijdens de vakanties in Leignon. Ook vandaag werkt hij in de mate van het mogelijke nog mee aan de opleiding van nieuwe Grooms en Ritmeesters. Wat natuurlijk nog meer van tel is, is dat hij na een succesrijke (inter)nationale ruitercarrière, nu heel wat naam en faam verwerft als jurylid in diezelfde ruitwereld. Omdat Top Vakantie 'talent erkent', spraken wij met hem 'Tussen Pot & Pint'.

Hallo Michel, de ancien Leignon-vrijwilliger kent jou ongetwijfeld wel van "al eens tussen de paarden gezien" te hebben. Doordat echter niet iedereen (meer) weet wie jij bent, is het misschien goed jou vooreerst nog even aan iedereen voor te stellen.

Mijn naam is Michel Van Gerwen. Ik ben dit jaar 65 geworden en al vrijwel heel mijn leven bezeten van paarden en de ruitwereld. In de buurt van Affligem waar ik als kleine jongen woonde, had je destijds 'Het Nieuw Zandtapijt'. De toenmalige eigenaar van dat etablissement zorgde met allerhande miniattracties voor een pretparkje avant-la-lettre. Als kleine jongen was het natuurlijk geweldig om op een minipony te mogen rijden. Kort na mijn eerste ritjes werd ik een paar keer uitgenodigd bij vrienden die een boerderij hadden. Ik mocht toen ook al eens op hun paard rijden. Na die eerste ervaringen, schreef ik me in bij een club waar ik tot scha en schande leerde dat je als je goed wilde paardrijden er heel wat van je gevraagd werd. Gelukkig heb ik destijds door de zure appel heen gebeten en zelfs uiteindelijk de stap naar het wedstrijdrijden gezet. Daarop heb ik een redelijk uitgebreide en (inter)nationale carrière in de ruitersport gereden in de discipline 'eventing'. Eventing werd voorheen 'military' genoemd. Het is een discipline in de paardensport waarbij verschillende aspecten van de training aan bod komen. De combinaties, paard en ruiter dus, rijden een dressuurproef, een terreinproef en een springparcours. De combinatie die de minste strafpunten behaalt over de drie onderdelen is de winnaar. Het meest spectaculaire van deze drie is ongetwijfeld de terreinproef, ook bekend als 'cross country'. Deze wordt gereden in een natuurlijke omgeving zoals bos en weilanden. Onderweg vinden verschillende soorten hindernissen te worden overwonnen, zoals bijvoorbeeld een waterbak, constructies met boomstammen, op- en afsprongen en gaten. Ik vind eventing nog steeds één van de meest volledige disciplines. Tijdens deze wedstrijden moet je tonen dat je werkelijk over alle kennis en vaardigheden beschikt en enkel de meest ideale combinatie wint de wedstrijd. Eventing is dan ook bijzonder zwaar voor paard en ruiter.

In 1997 had ik echter een vrij ernstig ongeluk met mijn paard waarbij ik mijn bekken brak. Doordat ik daardoor serieus wat heb moeten revalideren, heb ik mijn rijcarrière afgebroken. Tussen ons gezegd en gezwegen: misschien zat het toch ook een beetje in het hoofd, maar het enige ongeluk in mijn carrière zorgde dus voor het einde van mijn actieve ruitbestaan. De ruitwereld heb ik echter nooit kunnen vaarwel zeggen. Ik ben daarop allerhande cursussen gaan volgen bij de FEI (n.v.d.r. Fédération Equestre Internationale). Ondertussen ben ik door de FEI-erkend jurylid. De FEI is wat de FIFA voor het voetbal betekent. Dit is dus een zeer hooggeplaatst orgaan in de ruitwereld dat onder andere de 8 zeer belangrijke World Cup-wedstrijden organiseert (n.v.d.r. een beetje te vergelijken met de grand slams in het tennis). Van die 8 wedstrijden heb ik er het voorbije jaar 3 mogen jureren. We zijn slechts met 2 Belgen die in dat circuit meedraaien. Ik mag dus voorlopig ook al trots zijn op mijn tweede carrière in de ruitwereld. Toch hoeft de paardenwereld voor mij zich heus niet altijd op internationaal

Voornaam

Michel

Naam

Van Gerwen

Leeftijd

65 jaar (°1947)

Functie

Vroeger: coördinator paardrijden te Leignon en ruiter in nationale en internationale competities. Heden: lesgever tijdens Groom- en Ritmeestercursussen en Ruiterbrevetverblif en internationaal jurylid FEI.

niveau af te spelen. Even graag blijf ik begaan met bijvoorbeeld de club voor studentenruiters (n.v.d.r. studenten die paardrijden kunnen zich hierbij aansluiten) of de organisatie van de jaarlijkse 'Week van het Paard' in Affligem.

Naast jouw ervaringen in de professionele ruitwereld, heb je ook een ganse Leignon-carrière op jouw conto staan. Hoe ben jij in Leignon terecht gekomen?

Mijn Leignon-verhaal begint ergens aan het eind van de jaren '60. De AEP-vakanties in Leignon waren toen nog enkel voor jongens toegankelijk, afwisselend voor Franstaligen en Nederlandstaligen. De animatie werd reeds door Animators voorbereid, de rijlessen en het verzorgen van de paarden was echter nog niet zo georganiseerd zoals we dit nu kennen met Grooms en Ritmeesters. De ene keer stond een lesgever die in het dagelijkse leven rijkswachter te paard was in de piste, de andere keer was het dan weer een jockey die een gans andere didactiek voor de rijlessen hanteerde, ... Steeds moest met mensen van buitenaf gewerkt worden.

Roger Steegmans (n.v.d.r. lid van de Algemene Vergadering, oud-Centrumleider en oud-coördinator van de sneeuwverblijven in Folgarida (Italië)) was een zo goed als leek op het gebied van de paardensport toen hij in die tijd voor het eerst als Centrumleider voor Leignon werd aangesteld. Toen hij tijdens dat verblijf door een lesgever in de steek werd gelaten, moet hij bij zichzelf gedacht hebben dat dit de eerste en de laatste keer zou zijn dat iemand hem zou laten staan.

Onder het motto "wat ik zelf doe, doe ik beter", is hij zich een rijbroek en één van de eerste lesboeken gaan aanschaffen en is hij rijlessen gaan nemen. In sneltreintempo leren rijden, bleek echter gemakkelijker gezegd dan gedaan. Na een zelfevaluatie bleek dat er van "beter doen" voorlopig nog helemaal geen sprake was ... Roger heeft het daarop dan maar over een andere boeg gegooid. Hij is de auteur van het boek dat hij zich had aangeschaft zelf gaan opzoeken met de vraag of die geen les wilde komen geven. Die auteur, Etienne De Pauw, verwees hem toen door naar mij als iemand die misschien wel voor Rogers vraag om rijles op kamp te komen geven, geïnteresseerd kon zijn. Etienne kende mij als ruiter en wist dat ik in het onderwijs stond en dus over 2 maanden zomervakantie beschikte.

De eerste ontmoeting tussen Roger en mij dateert van de krokusvakantie van 1970. We spraken voor het eerst in Leignon zelf af. Het klikte met Roger en met Leignon en tijdens de daaropvolgende paasvakantie ging ik al voor de allereerste keer mee (als, ik noem het nu "coördinator", maar eigenlijk was daar toen helemaal geen specifieke benaming voor): een week rijles geven aan Franstalige jongens en een week rijles geven aan Nederlandstalige jongens.

En die eerste keer was dus een meevaller, want je bent uiteindelijk zeer lang niet uit Leignon weg te slaan geweest?

Jawel, sindsdien ging ik elke vakantie opnieuw naar Leignon en dat gedurende meer dan 30 jaar. Eerst logeerde ik in "het tuinhuis" van het kasteel, nadien werd "de smidse" omgebouwd als tijdelijke verblijfplaats, zodat ik direct

